

Arrest

nr. 229 690 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, werd op 27 september 2012 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 21 december 2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens opzettelijke brandstichting bij nacht in een bewoond pand, diefstal met braak, mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde, valsheid in informatica, willekeurige vrijheidsberoving, hacking, verboden wapendracht, belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen.

1.3. Bij schrijven van 5 september 2017, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 8 september 2017, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 20 februari 2018 opgeroepen om op 6 maart 2018 gehoord te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status. Verzoeker kwam niet opdagen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin deelde hij een geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom zijn status niet kan ingetrokken worden.

1.5. Op 13 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u heel uw leven in de wijk Al-Shaab woonde. Omwille van de veiligheidssituatie in Bagdad zou u tijdelijk, nl. tussen 2004 en 2007, in Diyala hebben gewoond om nadien terug naar Bagdad te gaan.

Op 11 mei 2011 werd uw zus H.(...) door onbekenden om het leven gebracht toen zij op weg was naar haar werk. Omwille van het incident van uw zus en de aanhoudende slechte algemene veiligheidssituatie in Bagdad, besloten u en uw familie het land te verlaten. In juli 2011 reisden jullie vervolgens naar Turkije. In Turkije werden jullie echter belazerd door een smokkelaar en kon niet iedereen van de familie doorreizen naar België. U bleef samen met uw vader en broer Y.(...) achter in Turkije. Omwille van medische problemen diende uw vader in december 2011 terug te keren naar Bagdad en iets later volgde u hem. Na uw terugkeer naar Bagdad begon u hard te werken om een nieuw vertrek uit Irak te kunnen bekostigen. U werkte in een autobandenzaak en woonde destijds bij een broer van uw moeder in de Al-Shaab wijk.

Reeds vóór uw vertrek uit Irak in 2011 zou u zich anders gevoeld hebben dan de ‘mainstream’. U kleepte zich anders, voelde u niet op uw gemak in de volkse Al-Shaab wijk en werd ook meermaals voor homoseksueel uitgemaakt. Gedurende uw verblijf in Istanbul zou u een nooit gekende vrijheid ervaren hebben. Ter plekke kreeg u meer ruimte om uiting te geven aan uw eigen persoonlijkheid en liet u o.a. een oorring plaatsen, u was destijds niet in de veronderstelling ooit nog terug te moeten keren naar Irak. Na uw terugkeer uit Istanbul kreeg u het in Bagdad echter nog moeilijker omwille van uw levensstijl. Overtuigd van uw recht te zijn wie u bent, dacht u er niet aan u te conformeren. Op 10 maart 2012 zou u echter een dreigbrief op uw werk ontvangen hebben. U nam deze dreigbrief uitermate serieus daar enkele dagen voordien twee jongens uit de buurt vermoord waren. U dook onder bij uw oom in al-Soleigh en zou ook onmiddellijk aangifte hebben gedaan bij de politie. De autoriteiten lieten u echter weten dat zij u niet zouden kunnen beschermen. U had geen andere keuze dan u aan te passen of te vertrekken naar een andere plek. Overtuigd dat u iets zou overkomen, vertrok u op 13 maart 2012 met hulp van uw vader opnieuw uit Irak en reisde u naar Istanbul, Turkije. In mei 2012 verliet u Turkije en reisde u verder naar België, waar u op 14 mei 2012 aankwam en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de dreigbrief, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, uw aangifte bij de politie en de vragenlijst bij deze aangifte.

Op 27 september 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vervolgens een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 1 maart 2017 werd u krachtens een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen strafrechtelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor het plegen van bijzonder ernstige misdrijven, zijnde opzettelijke brandstichting, bij nacht, in een bewoond pand; diefstal met braak; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde; valsheid in informatica; willekeurige vrijheidsberoving; hacking; verboden wapendracht; belaging; en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen. Dit vonnis werd door het arrest van 21 december 2017 van het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigd.

Op 5 september 2017 stelde de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een formele vraag aan het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken.

B. Motivering

U werd op 27 september 2012 erkend als vluchteling. Er dient echter te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 21 december 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor opzettelijke brandstichting, bij nacht, in een bewoond pand; diefstal met braak; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde; valsheid in informatica; willekeurige vrijheidsberoving; hacking; verboden wapendracht; belaging; en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van 21 december 2017.

Uit het voormelde arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt dat u werd veroordeeld omdat u in 2014, nadat uw relatie stukgelopen was, uw ex-partner zeer regelmatig bleef lastig vallen en bedreigen. De intenser wordende feiten van agressie en bedreigingen jegens uw ex-partner en haar nieuwe partner mondden uit in opzettelijke brandstichting in het pand waarvan u wist dat uw ex-partner en haar vriend er aanwezig waren. U werd voor deze feiten **tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld**. Het Hof gaf in haar arrest aan bij de straftoemeting rekening te hebben gehouden met onder andere “de omstandigheden en **bijzondere ernst van de feiten** die, zoals de eerste rechter terecht stelde, getuigen van **onbeheerste agressiviteit**, waarbij beklaagde **geen respect toonde voor andermans fysieke en psychische integriteit**” en “de vaststelling dat de opzettelijke brandstichting [...] dodelijke slachtoffers had kunnen maken”.

Het geheel van de misdrijven waarvoor u op 21 december 2017 werd veroordeeld, is reeds dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt een **ernstig gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer**, alsook een **gewelddadige persoonlijkheid**. Zij hierbij gewezen op het vonnis in eerste aanleg van 1 maart 2017, waarbij de rechter eveneens oordeelde dat u uw driften niet onder controle had, onvoldoende rekening hield met andermans fysieke en psychische integriteit, en u door uw niet-aflatende en terugkerende gedragingen de persoonlijke levenssfeer van uw ex-partner ernstig aantastte. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een **gevaarlijke criminele ingesteldheid** naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijke gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden worden ingetrokken.**

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 20 februari 2018 opgeroepen om op 6 maart 2018 gehoord te worden door een

medewerker van het CGVS. Deze oproepingsbrief werd naar u gestuurd via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam niet opdagen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status niet kan worden ingetrokken. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus. Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier, en dit overeenkomstig art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de

frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd. Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar

Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de wettelijke termijn van 60 (werk)dagen waarbinnen een beslissing dient genomen te worden, de artikelen 55/3/1 en 49, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de in artikel 49, §2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen. Verzoeker meent dat het hier om een vervaltermijn gaat en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doordat de wettelijke termijn werd overschreden, niet kon overgaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Irak. Hij citeert een passage uit het reisadvies voor Irak, dat weliswaar voor toeristen bedoeld is maar wel de algemene situatie in Irak aantoon. Dit reisadvies wordt ook door andere rapporten beaamd en wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing, waar het volgende wordt gesteld: *"Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of*

indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” Verzoeker voert aan dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden wanneer hij zou moeten terugkeren naar Irak. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Irak. Verzoeker hekelt dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden en dit niet grondig werd onderzocht. Hij citeert een passage uit de bestreden beslissing waar de veiligheidssituatie in Irak wordt beoordeeld en besluit hieruit dat de situatie in Irak alles behalve verbeterd is en dat bij terugkeer artikel 3 EVRM zal geschonden worden. Verzoeker merkt op dat het EHRM dit artikel heeft geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven *“is een grondig onderzoek nodig van elke zaak in het geval van verzoeker voor Irak”*, aldus verzoeker, die betoogt dat het feit dat verwerende partij weigert de situatie in Irak op hem toe te passen in strijd is met artikel 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker wijst er nog op dat volgens UNHCR *“A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk”*, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf stelt dat hij niet mag teruggeleid worden naar Irak en dat hij nergens meer naartoe kan indien hij niet kan terugkeren en hij ook zijn verblijf in België verliest.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een reisadvies voor Irak en het document *“Iraq. Events of 2017”*.

2.3. Wat betreft de opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49, §2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, benadrukt de Raad dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt. Uit het niet nemen van een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus binnen de door artikel 49, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn kan bovendien, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, niet worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid hiertoe verliest. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (*Parl.St. Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12*). Verzoeker toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Een schending van artikel 49, §2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 21 december 2017 door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar voor opzettelijke brandstichting bij nacht in een bewoond pand, diefstal met braak, mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde, valsheid in informatica, willekeurige vrijheidsberoving, hacking, verboden wapendracht, belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, uit zijn persoonlijk gedrag een ernstig gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer, alsook een gewelddadige persoonlijkheid blijkt, uit zijn persoonlijk handelen dan ook een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en (iii) hij niet kwam opdagen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hij evenmin een geldige reden meedeelde waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, en hij ook niet schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen overmaakte waarom zijn status niet kan ingetrokken worden zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk heeft beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier, en dit overeenkomstig artikel 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003 en (iii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie evenwel dient besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 13 april 2018 (CG nr. 1215270), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.7.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infractie". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infractie". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 december 2017 door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar voor opzettelijke brandstichting bij nacht in een bewoond pand, diefstal met braak, mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde, valsheid in informatica, willekeurige vrijheidsberoving, hacking, verboden wapendracht, belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen. In 2014, nadat verzoekers relatie stukgelopen was, bleef hij zijn ex-partner zeer regelmatig lastigvallen en bedreigen. De intenser wordende feiten van agressie en bedreigingen jegens zijn ex-partner en haar nieuwe partner mondden uit in opzettelijke brandstichting in het pand waarvan hij wist dat zijn ex-partner en haar vriend er aanwezig waren. Bij de bepaling van de strafmaat wees het Hof van Beroep in voornoemd arrest bovendien uitdrukkelijk op *"de omstandigheden en bijzondere ernst van de feiten die, zoals de eerste rechter terecht stelde, getuigen van onbeheerste agressiviteit, waarbij beklaagde geen respect toonde voor andermans fysieke en psychische integriteit"*, alsook op het feit dat de opzettelijke brandstichting dodelijke slachtoffers had kunnen maken. Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker uiteindelijk op 21 december 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, niet betwist.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 21 december 2017, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien op goede gronden dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een ernstig gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer, alsook een gewelddadige persoonlijkheid blijkt en dat uit zijn persoonlijk handelen een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en

kon de commissaris-generaal op basis van dit arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet evenmin betwist.

Verzoeker heeft in een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal de kans gekregen om mondeling te reageren op zijn veroordeling en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status. Verzoeker kwam echter niet opdagen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin deelde hij een geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom zijn status niet kan ingetrokken worden. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus.

Ook in voorliggend verzoekschrift haalt verzoeker geen elementen aan die het behoud van zijn vluchtelingenstatus kunnen wettigen. Hij verwijst slechts naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en betoogt dat het op dit ogenblik onmogelijk is om terug te keren naar Irak. De vrees die verzoeker stelt te koesteren dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade dat hij naar eigen zeggen loopt in geval van terugkeer naar Irak, doet echter geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 21 december 2017, noch aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze door verzoeker aangehaalde vrees en reëel risico zijn overigens irrelevant bij de beoordeling of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Of in hoofde van verzoeker al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen, wordt beoordeeld in het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

2.7.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”*

Het Hof oordeelde dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt*

ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.” (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “*Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève*” (§ 99). Bovendien “*[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.*” (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent de veiligheidssituatie in Irak en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet dienstig.

Hoe dan ook, de Raad merkt te dezen op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf vermeldt dat hij niet mag teruggeleid worden naar Irak en dat hij nergens meer naartoe kan indien hij niet kan terugkeren en hij ook zijn verblijf in België verliest, herhaalt de Raad vooreerst dat uit voornoemd arrest van het Hof van Justitie blijkt dat de vluchtelingenstatus dient te worden begrepen als de formele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing louter de intrekking van de vluchtelingenstatus, i.e. de *formele erkenning* van de hoedanigheid van vluchteling, betreft. Hoewel uit voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het verblijfsrecht voortvloeit uit de vluchtelingenstatus, dat immers de toepassing van artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95 tot gevolg heeft dat de betrokkene de verblijfstitel wordt ontzegd die artikel 24 van deze richtlijn verbindt aan de status van vluchteling in de zin van die richtlijn, dat een vluchteling jegens wie een maatregel wordt vastgesteld op grond van artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95 voor het bepalen van de rechten die hem krachtens het Verdrag van Genève moeten worden toegekend, dan ook kan worden beschouwd als iemand die niet of niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied van de betrokken lidstaat en dat de lidstaten, wanneer zij uitvoering geven aan artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95, in beginsel enkel ertoe gehouden zijn om aan de vluchtelingen die op hun respectieve grondgebied verblijven, de uitdrukkelijk in artikel 14, lid 6, van die richtlijn vermelde rechten toe te kennen (met name de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn), alsmede de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten die worden gegarandeerd aan elke vluchteling die zich op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevindt en voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (§§ 100 en 103-105), houdt de bestreden beslissing echter *an sich* geen beëindiging van het verblijfsrecht in. Het Hof van Justitie benadrukte in voornoemd arrest overigens “*dat de vluchteling die zich in een van de in artikel 14,*

leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 genoemde situaties bevindt, niettegenstaande het feit dat hem de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus in de zin van deze richtlijn, mogelijksterwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 94). In een dergelijk geval staat artikel 14, lid 6, van die richtlijn geenszins eraan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de betrokkene alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van „vluchteling” verbindt.” (§106). Dat een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen automatische gevolgen heeft voor het verblijfsrecht dat de betrokkene eerder was toegekend op grond van de erkenning van de vluchtelingenstatus, blijkt overigens uit artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.” (eigen onderlijning). Er is bovendien geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om de gevolgen van de intrekking van de vluchtelingenstatus voor de persoonlijke situatie van de betrokkene in België mee te nemen in zijn beoordeling en dienaangaande een motivering op te nemen in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekers betoog omtrent het juridisch vacuüm waarin hij meent terecht te zullen komen, doet overigens geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing terecht gedane vaststellingen op grond waarvan wordt vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en kan dan ook niet leiden tot hervorming/vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat de aanvullende nota van verwerende partij betreft dient te worden vastgesteld dat daarin een update wordt gegeven van de actuele veiligheidssituatie. In de huidige stand van zaken is dit, gelet op het voorgaande, niet relevant.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat, besluit de Raad dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS